

Јован ПОПОВИЋ

## ДЕЦА УМИРУ\*

Смрт је рагосна никад, ни кад прекида ланац њатињи,  
ни после дуго живоћа; кад човека умор свали:  
Хиљаду лица смрт има, од подле до племенитије,  
али лака смрт није никад, ни кад стје је сами звали.

Природа ништа и ствара. По њеним законима  
склања се широко, иживело, пред бићима свежим, новим.  
Животи не замире уочен, животи стлално наново клија  
Но човек живи још и по законима човековим.

Гледали смо младе сагове, где цветља будућа раскош,  
гледали смо засејана поља на којима клија сејва!  
Пред нама је сад будућности: млада биће пуна наде.  
О драга невина лица! Да их не покоси прерана жетва!

Гледали смо толико пућа како умире мало дете.  
Тај изнурени мали лик, те раширене очи од стлакла.  
То мало тело исружено после задњих тврзаја њаничних.  
Те очи њићају: зашто? Ледена рука нас је стлакла.

Умиру стлара стлабла. Нови изданици смењују шуме.  
Умиру стларици. Болесници. За идеју и ну борци у боју.  
Али зашто умиру деца? Зар морају да умиру малена,  
још док ни коракнули нису на животи ну стлазу своју?

Мала слабаина шела, дојена усахлом сисом,  
мало подрумско цвеће у бедним избицама,  
и ну и без боја, као лейирићи у пролейњем мразу,  
и шужно мудар лик добију она што преостлану сама.

Смрт дође свачијем оцу, свачијој мајци, сваком редом —  
ал морају ли умирајући деца, покошена као пућољи бедом?

---

\* Одломак из песме која је објављена у „Димитровцу“, листу наших добровољаца у Шпанији. бр. 7, од 25. августа 1937. године